täitis seda tule peal seiswast potist weega. Siis läks tema ühe wana kommodi juure ja otsis tüki aega, kunni ühe kolletanud lõuendi tüki leidis, mida lahti lõi, tunnistates wasta pääwa pidas ja wiimaks wasta tuld üle tooli leeni lautas.

Kõiki seda tegi tema ilma nähatwa kiiruseta ja aeguti libises nagu üks kurb mälestus üle tema näu. Nüüd astus tema woodi ääre, wõttis lapse katteteſt wälja ja kandis tünnikule, wett hoolsast proowides, enne kui last sisse pani. Saun näitas wäga lapse meele järel olema. Tema supeldas sooja wee sees ümber, ja kui naene teda mõne minuti pärast wälja wõttis, kiilatas tema rõõmuga ja tallitas oma weike jalgega nii wägewast, et raske oli teda kinni pidada.

Mees oli kummargile oma töö peal, ei näitanud ühegi tähega, et tema kõigist sellest osa wõttis. Kui aga laps nii rõõmsast kiilatas, siis pööras tema ennast järsku tule-aseme poole. Mitte üht sõna ei saanud räägitud, abielu-rahwas oli pitkal nukruse-aeal ära unustanud, oma tundmusi tähendama. Laps oli ainus loom, kes oma tundmusi tähendas, tema kiilatas ja lobises puhkamata, kunni naene teda jälle woodisse pani ja temale juua andis; siis waikis tema aega mööda, sirutas ennast wälja ja pani wiimaks uinudes silmad kinni.

Päraſt lõunat läks sadulsepp Politseisse, oma külalist üles andma. Tagasi tulles ütles tema: „Ta wõib niikauaks seia jääda, kui Politsei teist aset leiab.“

Muud ei ühtigi Aga naene sai temast aru. Nii palju oli tema oma mehe näust lugema õppinud, et teadis: Lapsuke oli ka tema südames aset leidnud ja ei saanud mitte uulitsale tagasi wiidud.

Sedawiisi jäi laps senna. Wast üks nädal hiljemini tuli kohtu-teener, küsis mõnda ja läks jälle oma teed, kui enne pika protokolli üles oli wõtnud. Ja siis, mitme nädali päraſt, sai sadulsepp Grobe'le üks kiri toodud, millas teda Wöörmündri-kohtu ette kutsuti, määratud aeal pidada tema tulema, muidu saada tema kulu peale teine aeg määratud.

„Seda head sest saab!“ sõnas sadulsepp. „Esiteks piab oma aega jooksmisega wiitma, selle päraſt seal — — !“

Tema tähendas lapse peale ja pistis kirja urisetes taſku. Aga määratud pääwal oli tema aegsast seal ja laskis ennast ka, kui ka wihast nägu tehes, selle lapse wöörmündriks kinnitada, „kes oma nime poolest tundmata, umbes üks aasta wana, temast, wöörmündrist, sellel ja sellel pääwal üles wõetud, kui abita uulitsal maas oli ja kunni